

Jessica MacDowall

Utan er, ingenting

– vägen till frihet

FORUM

**Bokförlaget
Forum**

Bokförlaget Forum, Box 3159, 103 63 Stockholm

www.forum.se

info@forum.se

Första tryckningen

Copyright © Jessica MacDowall 2026

Omslag: Maria Sundberg

Foto: Gabriel Liljeval

Tryckt hos ScandBook, Litauen 2026

ISBN 978-91-37-16046-7

Den här boken är tillägnad alla barn

Förord

Utan er, ingenting – vägen till frihet är uppföljaren till min debutbok *En våldsam kärlek – vägen till ett värdigt liv*. Den här boken är född ur en kamp som många föräldrar i Sverige tvingas föra när barnens trygghet borde vara självklar. Idag saknar den svenska lagstiftningen tillräckliga verktyg för att ta hänsyn till frågor som rör våld och vårdnad. Det innebär att barn och föräldrar fastnar i rättsprocesser där principen om barnets rätt till båda sina föräldrar ofta står över barnets bästa.

Det här är inte bara min berättelse, utan också en del av en högre önskan om att våld ska tas på allvar, att lagar ska skydda dem som behöver det allra mest och att det är varje barns mänskliga rättighet att växa upp i trygghet. Jag vill ge en röst åt alla dem som kämpar i tysthet, för att synliggöra en verklighet som ofta förnekas eller förringas. Jag vill påminna om att bakom varje dom, varje paragraf och varje juridiskt begrepp finns det ett barn som påverkas för livet.

Min förhoppning är att mina ord ska ge dig som läser boken större insikt och förståelse för hur stor skada en våldsam uppväxt gör och hur viktigt det är att rättsväsendet har rätt kunskap. Jag vill även bidra med tro och hopp om att det går att förändra.

Tillsammans kan vi göra skillnad.

Jessica MacDowall
Stockholm i januari 2026

PS. För att skydda alla inblandade och deras omgivning är personer och platser i boken avidentifierade och anonymiserade, med undantag för författaren och advokat Ia Sweger. På grund av den stora mängden juridiska händelser har ett urval behövt göras. Det är författarens egna upplevelser som skildras i boken.

I

Jag vaknar i gryningen. Allt är lugnt och jag hör fågelkvitter utanför fönstret, ändå ligger jag under täcket med hjärklappning. Jag minns inte vad jag har drömt, men jag känner det i kroppen. Under huden sticker en känsla av skam, av förnedring, av att vara värdelös. Av att allt är mitt fel.

Han är inte här, intalar jag mig. Det jag känner just nu är bara ett eko av alla de gånger han slog mig. Något av det hemska som hände har spelats upp i drömmen – kanske har jag återupplevt när han knuffade mig ner för trappan, eller när han kastade mig mot badkaret. Oavsett vad jag har drömt, så var det inte på riktigt.

För jag har mött honom i rätten, och jag har vunnit. Han är dömd. Det är över. Jag och barnen har ett nytt liv här i vår nya bostad. Idag är det skolvslutning och snart väntar ett långt och härligt sommarlov.

Jag drar av mig täcket och sätter mig upp i sängen, något bättre till mods. Men samtidigt vet jag att mina mantran inte stämmer helt med sanningen. Sebastian är visserligen dömd till fängelse – men än så länge finns han därute, någonstans.

Några timmar senare drar jag borsten genom Heddas långa hår och stryker sedan en hårslinga åt sidan för att fästa ett spänne.

– Det blev väl bra? frågar jag när hon har fått se sig i spegeln.

Hon nickar sakta och jag andas ut. Hon börjar bli stor nu, Hedda, ska sluta trean och har lagt ner mycket omsorg på vad hon ska ha på sig dagen till ära. Varenda kjol och klänning har provats framför den stora spegeln i hallen.

Samma sak med frisyren, allt från margaretaflåtor till traditionella hästsvansar har hon testat. Men nu verkar hon nöjd med utsläppt hår.

Fabian har trilsrats under morgonen, han ville ha fotbollskläder på sin allra första skolavslutning, men nu står han ändå med nystruken skjorta och i munnen har han kvar den lilla mutan, en sparad godis från helgen. Även han tittar sig i spegeln, och nöjd över vad han ser spricker han upp i ett stort leende. Gluggen mellan framtänderna får mig att tänka på hans storebror Emil. Så lika de är, trots att de inte har samma pappa.

Jag ångrar tanken i samma sekund, att bara snudda vid bilden av Sebastian är tillräckligt för att idyllen framför mig ska krackelera igen.

Det har gått fyra månader sedan domen kom, då Sebastian dömdes för grov kvinnofridskränkning efter tre års kamp av förundersökning, väntan på åtal och sedan rättegångar i tingsrätt och hovrätt. De åtalpunkter som han till slut dömdes för gav honom åtta månaders fängelse, och lättnaden jag kände när domen kom går inte att beskriva i ord. Men sedan dess har Sebastian överklagat till Högsta domstolen och är därför fortfarande på fri fot.

Än så länge finns han därute, och för en vecka sedan fick jag veta av min advokat att han planerar att komma på barnens skolavslutning.

– Mamma, måste vi inte gå nu?

Heddas ord rycker mig tillbaka till verkligheten. Jag intalar mig att han troligen bara hotat att dyka upp för att skrämma mig. Allt är bra, barnens liv kretsar inte längre kring rädsla utan

kring skola, kompisar och fritidsaktiviteter. Det finns tillfällen då jag märker att de mår dåligt, men just nu, just i den här stunden, är de glada och trygga.

– Jo, älskling, nu går vi.

Som traditionen bjuder samlas eleverna med sina föräldrar i Hedvig Eleonora, en av Stockholms vackraste 1700-talskyrkor. Emil hade sin avslutning igår. Han gick ut nian och ska till hösten börja läsa ekonomisk linje på gymnasiet. Samma morgon har han rest på semester med sin pappa, Philip, annars skulle han ha varit med oss i kyrkan idag.

Utanför kyrkporten ser jag mig om över huvudet på alla uppsluppna barn som ska få sommarlov om bara några timmar. Jag söker med blicken efter min väninna och hennes man som har lovat att sitta bredvid mig som ett extra stöd ifall Sebastian skulle dyka upp. Men jag ser dem ingenstans i vimlet av människor.

Jag tvingar bort obehaget, ler och hälsar på föräldrar som jag känner igen, några från barnens klasser och några från fotbollen. Jag trivs verkligen i området och jag saknar inte Lidingö alls, som jag trodde att jag skulle göra. Livet där blev aldrig det samma efter att jag polisanmält Sebastian – ingen i vårt sociala nätverk ville längre ha att göra med oss.

Jag låter Hedda och Fabian springa iväg till sina klasskamrater och ställer mig överst på kyrktrappan för att se mig om en sista gång efter min väninna. Hon syns ingenstans och jag inser att jag måste gå in själv. Men Sebastian syns heller inte till och här bland alla glada människor känns det plötsligt osannolikt att han skulle komma.

Medan jag rör mig in genom porten som är vackert dekorerad med björkris och blågula ballonger och går mot kyrkbänkarna inser jag att min oro över att ta dem från sitt gamla område var obefogad. Hedda och Fabian har gått ett helt år i den nya skolan och trivs bra. Båda två har börjat spela fotboll i Djurgården

vilket har öppnat upp en helt ny värld för dem, i synnerhet för Fabian. Allt i hans liv kretsar kring fotboll och idolerna Ronaldo och Zlatan. Att lära sig att göra en bicykleta står högst upp på hans bucket list och hans tränare har tagit honom till sig på ett väldigt fint sätt. Själv har jag fått bra kontakt med föräldrarna i laget, och eftersom många av oss bor i samma område träffas vi ofta på fritiden.

Jag slår mig ner på en av kyrkbänkarna, lägger buketterna med rosor som jag har köpt till barnens lärare i mitt knä. Jag tar upp mobilen för att se om det kommit något mejl från jobbet. Högst upp i inkorgen ser jag min advokat Ias namn. Det går kalla kårar längs ryggraden. Vad har nu hänt?

Jag klickar på mejlet. Hon skriver som vanligt kortfattat och koncist: *Högsta domstolen gav avslag på Sebastians ansökan om resning för domen om grov kvinnofridskränkning. Domen är därmed verkställd.*

Jag läser meningen flera gånger innan innebörden sjunker in. Första impulsen är att gråta av lättnad. Att överklaga domen från Svea hovrätt till Högsta domstolen var hans sista halmstrå. Nu kan han inte göra mer, domen har vunnit laga kraft och inom kort kommer han att sättas bakom lås och bom.

I nästa sekund kommer rädslan ikapp mig. Om Högsta domstolens beslut har nått mig, så har det även nått honom. Att Sebastian skulle komma till barnens skolavslutning var tidigare kanske just bara ett hot, men nu blir jag rädd att han ska försöka komma åt mig.

Jag ser mig omkring i kyrkan, men blicken bara irrar och jag vet knappt själv om jag letar efter Sebastian eller efter min väninna.

När programmet är över tågar eleverna ut och går mot skolan. Jag och de andra föräldrarna trängs i kyrkgången och går långsamt mot kyrkvalvet, det jag nyss tyckte var så vackert men som

nu får mig att vilja gråta. Inte ens det här kan jag få ha, inte ens få fira barnens skolavslutning i lugn och ro.

Plötsligt är det som om jag inte känner igen någon, alla runt mig är totala främlingar. Ensamheten slår till med full kraft. Ändå måste jag se till att hålla mig nära de andra, han får inte se mig stå själv. Jag går ikapp en klunga föräldrar som följer efter de sommarklädda barnen mot skolan, vilken ligger bara en bit bort.

När jag kommer in i skolan ser jag honom. Han står längst bort i korridoren. Vi har inte setts utanför en rättssal på över tre år. Trots att jag är så rädd slås jag av att han bär den gröna mockakavajen, den vi köpte på en resa till Genève. Sebastian ser vilsen ut och han stirrar rakt på mig, som om han inte vet vad han ska ta sig till härnäst. Hans beteende gör mig förvirrad. Min reaktion påminner mig om hur jag fungerade när vi fortfarande levde tillsammans – hur min hjärna hela tiden ville släta över det han gjort, ville minnas allt det fina som vi haft, särskilt hur det var i början av vårt förhållande. Hur jag trodde att allt hemskt som hände mellan oss i grund och botten var mitt fel.

Det där var ju länge sedan nu, och det överrumplar mig att jag fortfarande hamnar i samma mönster. Men jag har ett ord för det nu: medberoende. Att tänka på det så gör det lättare att styra de känslomässiga reaktionerna.

Han står blickstill och snart inser jag att det jag uppfattat som vilsenhet är något helt annat. Jag ser inte en människa som tvekar, jag ser ett rovdjur som stannat upp ett ögonblick för att precisera bytet innan den kommande attacken.

Våra ögon möts och jag känner hur mitt nackhår reser sig och en impuls att fly slår till med full kraft. Runt omkring mig står andra föräldrar och har ingen aning om vilket skräckscenario som just nu utspelar sig mitt framför ögonen på dem.

Sekunden efter öppnar Heddass fröken dörren till klassrummet och välkomnar oss in. Jag tvingar mig att gå in tillsammans med de andra. När jag passerar genom dörröppningen vänder jag

mig om och tittar mot korridoren. Solen lyser in och jag bländas av det starka ljuset. Jag lyfter handen för att skugga ögonen, men Sebastian är borta. Kanske borde jag bli lättad, men istället kommer en enorm trötthet som får rummet att kännas trångt. Jag ser som på avstånd eleverna ta plats längst fram i klassrummet och sjunga sina inövade sommarvisor.

Efter klassens framträdande uppträder Hedda och två andra flickor med en dans. Koreografin till en låt av Spice Girls är förvånansvärt avancerad, och det blir stående ovationer och hurrarop. För en stund lyckas stoltheten tränga undan tröttheten och rädslan.

Efter alla uppträdanden serveras det nybakade bullar, och jag går plikttroget fram och tar en kanelbulle, trots att väggarna i rummet fortfarande tycks bukta inåt. Jag tar en liten tugga, känner hur smulorna växer i munnen. När jag försöker svälja är halsen alldeles torr och plötsligt ser jag framför mig hur bullen kommer att fastna, få mig att falla ihop och kvävas här inför hela Heddass klass och alla föräldrar.

Känslan av att andningsvägarna täpps till blir allt starkare och handen skakar när jag lyfter saftkannen och fyller en plastmugg med hallonsaft. När den ljumma saften rinner ner genom strupen känns det lite bättre. Jag kommer inte att dö, intalar jag mig flera gånger och känner hur bröstkorgen släpper fram syret till lungorna.

Jag tar ett djupt andetag och ser ut genom fönstret. I den gasande solen, på en trädgren, sitter en koltrast. Det ser ut som om den tittar rakt på mig. Ser rakt in i mig. Näbben är gul och runt ögonen sitter vackra ringar i samma nyans. Av någon anledning ger koltrasten mig tröst, som om den lovar mig att det är fritt fram att gå från skolan. Ingenting hemskt kommer att hända.

När vi väl kommer ut från skolbyggnaden kommer Fabians kompis mamma fram till mig. Hon frågar om vi ska kila bort

till Mr Cake och ta en avslutningsfika med barnen, och medan vi promenerar dit sjunker mina axlar en aning. Jag förstår inte varför jag betedde mig så där konstigt där i klassrummet nyss. Varför skulle jag kvävas av en bit bulle? Det doftar sommar och plötsligt drabbas jag av en frihetskänsla som jag inte känt på många år. Kanske är det första gången jag vågar tänka att framtiden kommer att bli bättre.

Hedda tar täten. Hon är så söt där hon trippar fram i sin vita sommarklänning och blekrosa ballerinaspor. Fabian och kompisen Albert är inne i en intensiv diskussion om vem som ska vara vilken fotbollsstjärna. Till slut verkar de landa i att båda kan vara Ronaldo.

Framme vid kaféet har barnen svårt att välja bland alla godisar bakom glaset till den välfyllda disken. Efter många om och men bestämmer de sig för varm choklad med vispgrädde, det varma vädret till trots, och till det morotskaka med ett tjockt lager glasyr.

Ute på den överfulla uteserveringen spanar jag återigen efter Sebastian. Han måste ha ångrat sitt besök i skolan. Kanske var det just i stunden då våra blickar möttes som han verkligen förstod att det inte längre finns någon högre instans att överklaga till. Att han faktiskt måste avtjäna sitt straff i fängelse. Kanske måste han till och med infinna sig där redan idag.

Samtidigt som jag tänker det får jag syn på koltrasten. Den sitter på stolsryggen vid bordet bredvid oss och tittar på mig, lägger sitt lilla huvud på sned. Det är som att den säger till mig: *Vad var det jag sa? Allt är lugnt idag.*

Sedan breder den ut sina svarta vingar och flyger därifrån. På marken ligger en fjäder kvar. Någonstans har jag läst om betydelsen av en svart fjäder, att det är en påminnelse om änglars beskydd.

2

Det har bara gått en liten tid efter skolvslutningen när jag plötsligt inser att Sebastian inte alls kommer att fängslas på en gång, utan att han har en tidsfrist som tillåter att han kan infinna sig på anstalten först i början av augusti. Det innebär att han kommer att vara på fri fot under i stort sett hela sommarlovet.

Jag och Sebastian har gemensam vårdnad, eftersom domstolen menar att en dom för grov kvinnofridskränkning inte är tillräckligt starka skäl för enskild vårdnad. Jag och Ia får ändå igenom att barnen ska tillbringa större delen av tiden hos mig, inte vara med honom varannan helg som de brukar – även om det ofta blivit inställt eftersom Hedda och Fabian inte velat åka till sin pappa. Men under ett par helger i sommar ska jag överlämna dem till honom.

Jag klamrar mig fast vid datumet i augusti då han ska infinna sig på fängelset. Bara jag står ut till dess kommer han sedan inte kunna komma åt mig på åtta hela månader. Nu är det fokus på barnens efterlängtnade sommarlov. Det ska bli så bra som det bara går. Jag har tagit en lång semester från mitt jobb som tv-producent eftersom jag ska påbörja en ny tjänst efter sommaren, och jag ska försöka göra det så lugnt och mysigt som möjligt för oss.

Samtidigt oroar jag mig över framför allt Heddass mående. Både hon och Fabian har mått dåligt under en längre tid, vilket

inte är konstigt. Under hela deras uppväxt har det som borde ha varit deras trygga punkt, hemmet, snarare liknat en krigszon. Utöver det har de tvingats till förhör med polis och Socialtjänst, de har tagits ifrån sitt hem och sin skola och behövt rota sig på en ny plats. Hedda har också, precis som sin storebror Emil, behövt ta ett alldeles för stort ansvar som storasyskon. Hon har försökt att skydda Fabian med alla sina krafter och gjort allt hon förmått för att han ska må bra.

Alla barn som vuxit upp i ett hem där det förekommer våld behöver hjälp att bearbeta sina upplevelser, och jag har ända sedan polisanmälan försökt få till stånd att både Hedda och Fabian ska få gå i traumaterapi på Barn- och ungdomspsykiatri, men i nuläget krävs båda våra underskrifter för allt som rör barnen och Sebastian anser inte att barnen behöver någon terapi. Emil, som varit mer direkt utsatt för Sebastians psykiska våld, har fått stöd under en längre tid och jag har märkt hur mycket det har hjälpt honom. Men Emil har en annan pappa, en pappa som vill göra det bästa för honom.

Nu under lovet, när aktiviteter och kompisar inte längre tar fokus från barnen, börjar Hedda må sämre igen. Hon får svårt att koncentrera sig och lägger sig till med ett rastlöst beteende. Hon klagar ofta på att hon har ont i magen och tröttnar fort på allt hon tar sig för, vilket gör henne frustrerad. Hon har svårt att sova om nätterna och drömmer ofta mardrömmar.

En natt vaknar jag av att hon ropar efter mig och jag går in till henne, tänder kaninlampan som står på nattduksbordet och håller om henne. Men hon är fortfarande inne i drömmen för hon fortsätter att ropa efter mig, gällt och panikslaget.

– Släpp ut mig! skriker hon. Mamma, hjälp mig!

Det tar en stund innan hon lyckas komma tillbaka till verkligheten. När hon lugnat sig berättar hon om drömmen, att hon är inlåst i huset på Lidingö och att hon inte hittar någon dörr ut.

De här nätterna är oerhört påfrestande för både henne och mig. Jag börjar sova i hennes säng för att hålla mig nära, men vågar inte somna. Istället ligger jag och lyssnar till hennes andetag, hör hur hon jämrar sig och river på armar och ben.

När mardrömmarna kommer och hon befinner sig mellan dröm och verklighet söker hon tröst hos mig. Läger armarna runt mig och kryper nära. Hennes kropp är spänd och håret fuktigt och rufsigt, men så stillar hon sig och till slut känner jag hennes hjärta slå lugnt. Inte sällan är det först i gryningen som hon utmattad somnar mot mitt bröst och jag också kan somna.

De här nätterna påverkar våra dagar, som känns alltmer tungrodda ju längre sommarlovet fortskrider. Jag försöker komma på roliga saker att fylla dagarna med, men ofta möts de med likgiltighet. Jag förstår att mina förslag känns trista för en flicka i tioårsåldern.

Jag vill så gärna komma iväg med barnen någonstans, men har inte råd med en semesterresa. Alla besparingar har gått till advokatkostnader och att bygga upp ett nytt hem. Sebastians olika krav och orosanmälningar gör också att jag fortfarande tvingas anlita min advokat.

Alla deras kompisar har lämnat stan, så för att sysselsätta barnen försöker jag göra små utflykter, sådant som inte kostar en förmögenhet. En tur ut på Djurgården, museum och besök på Stockholms badplatser. Kanske hade de nöjt sig om de varit mer i balans, men nu tröttnar båda snabbt och tjarar istället om Gröna Lund, McDonald's och bio. Fabian, som också är lite skör efter allt han gått igenom, brukar vara nöjd så länge han får spela fotboll, det är som att han har hittat ett sammanhang som låter honom slippa tänka på något annat. Men nu smittas han av Heddas lynniga humör.

De jämför nog den här sommaren med våra tidigare, då vi reste ner till Sebastians familjs hus i Italien. Åtminstone tänker jag så, och får direkt dåligt samvete. Trots att jag egentligen vet

att resorna ofta blev hemska minns jag nu bara de storslagna vyerna och de pittoreska byarna. Hela tiden känns det som att det är mitt fel att barnen inte längre får uppleva roliga saker.

Jag bestämmer mig för att åtminstone försöka spara ihop till en utlandsresa mot slutet av sommaren, men vågar inte säga något till dem ifall jag inte lyckas.

Hedda är trött och frånvarande och jag har svårt att få kontakt med henne. Snart märker jag att hon river med naglarna över armar och ben även när hon är vaken, och hon drar sig undan mer och mer. Det är bara under nätterna hon tyr sig till mig – på dagarna vill hon inte att jag håller om henne alls. Ofta upplever jag en stark ilska gentemot mig. Jag förstår henne. Jag har inte lyckats skydda henne och hennes bröder från det som hänt. Jag stannade kvar för länge och lät allt gå överstyr – och när jag väl tog steget att lämna Sebastian hade barnen sett saker inga barn ska behöva vara med om.

Ännu värre blir det efter en av de helger som barnen är hos Sebastian. Han har tagit dem med sig till Hovås utanför Göteborg, där både hans och mina föräldrar bor. Hela lördagen väntar jag på ett samtal från dem, då tingsrätten har beslutat att barnen ska få kontakta mig även under helgerna med sin pappa. Det är Hedda och Fabian som har önskat det men hittills har det aldrig kommit några samtal.

Inte förrän på lördag kväll ringer det från ett nummer som jag inte känner igen. När jag svarar hör jag Heddas gråtfärdiga röst i andra änden.

– Jag vill komma hem, är det första hon säger. Jag vill inte vara här mer.

– Men gumman, vad är det som har hänt?

Hon svarar inte, bara snyftar tyst i luren. Jag försöker med en lättare fråga:

– Var är du någonstans? Har du lånat någons telefon?

– Jag gick in till grannen. Vi fick inte ringa till dig, och då ...
Hon tystnar igen.

– Kan du komma och hämta oss? frågar hon sedan.

Jag sluter ögonen. Det finns ingenting jag hellre vill än att kasta mig härifrån, köra hela vägen till västkusten och hämta med mig barnen hem.

– Jag får inte, säger jag. De som bestämmer vill att ni ska vara med pappa den här helgen. Men imorgon ska han köra hem er igen. Det går fort, okej?

En kort stund till hör jag hennes darrande andhämtning. Sedan lägger hon på luren utan att säga hej då.

När de äntligen kommer hem kvällen därpå går Hedda raka vägen in till sitt rum och stänger dörren. Fabian är också tystlåten, men han kommer fram till mig och kryper upp i knät. Jag undrar så mycket över vad som hänt under helgen, men jag vågar inte fråga. Jag vill inte göra något som med barnens ord kan få socialsekreterarna att tro att jag talar illa om Sebastian eller frågar ut barnen om honom.

Sebastians orosanmälningar fortsätter att dyka upp, och förr eller senare kommer de säkert leda till att barnen behöver tala med Socialtjänsten. De handlar om att jag ska ha brännskadat Hedda med flit genom att inte smörja in hennes axlar ordentligt under en semesterresa, jag ska ha slagit Fabian på benen och klätt barnen i smutsiga och trasiga kläder. Listan kan göras lång på allt ont jag, enligt honom, utsatt våra barn för genom åren.

– Pappa är arg på Hedda, säger Fabian ändå efter en stund. Hon fick inte ringa till dig, men hon gjorde det ändå.

Jag stryker honom över pannan.

– Jaha. Men för mig fick hon i alla fall ringa, säger jag. Jag tycker att hon gjorde rätt.

Under dagarna som följer förstår jag undan för undan varför Hedda var så ledsen. Sebastian har talat illa om mig och försökt få Hedda att hålla med honom. Han har spelat in deras samtal

på sin mobil i hopp om att hon skulle säga något som skulle kunna hjälpa honom. När han fick veta att Hedda hade ringt mig skällde han ut henne, och sa sedan inte ett ord till henne under resten av helgen. Allt det här berättar Hedda för mig.

Fotbollen är en stor anledning till att Fabian lyckas hålla det jobbiga ifrån sig. Men om han har funnit tröst i sporten, söker Hedda sin tröst på annat håll. En dag när jag städar hennes rum hittar jag godispapper under sängen. Jag har inte köpt det åt henne, och vi har en överenskommelse om att inte köpa sötsaker för veckopengen annat än på helgen, så det överraskar mig. När jag öppnar skrivbordslådan för att stuva undan hennes pysselsaker, ligger det en hopknycklad chipspåse där. Oron kramar åt i mellangärdet, men jag säger ingenting till henne. Är rädd för att det ska bli mer bråk.

Ett par dagar senare, när jag lägger in nytvättade kläder i hennes byrå, stöter handen emot något längst in. Jag drar ut lådan och ser en O'boy-burk med en sked nedstucken i pulvret. Den är nästintill tom.

Jag tar upp den och tittar på Hedda som sitter intill mig på sängkanten.

– Vet du var locket till burken är? frågar jag.

Hon svarar inte, stirrar bara stint ner i golvet.

– Älskling, det gör inget, jag undrar bara var det är någonstans?

Hon kliar sig på ena armen. Jag avskyr när hon gör så där, drar med nageln fram och tillbaka på samma yta om och om igen.

– Hedda, kan du åtminstone se på mig när jag pratar med dig?

Jag böjer mig ner för att hålla om henne men hon föser bort mig.

– Vill du vara så snäll och berätta för mig varför du gömmer godsaker?

Så lägger jag till, för att inte skrämma bort henne:

– Det är okej, gumman.

Då skriker hon rakt ut. Ett hjärtskärande skrik. Jag önskar så att mina kramar och tröstande ord skulle hjälpa henne, men det gör de inte.

Resten av dagen pratar vi inte med varandra. Jag vet inte hur jag ska närma mig henne, så jag håller mig på avstånd. När kvällen kommer hör jag hennes röst från Fabians rum. Hon låter så mycket mjukare än hon gjort de senaste veckorna att jag inte kan låta bli att glänta på dörren och lyssna.

Han ligger på hennes arm medan hon läser *Tomtebobarnen* för honom. Jag känner hur berörd jag blir. Den boken läste jag ofta för barnen när de var mindre. De har alltid älskat sagan om tomtefamiljen som lever under en tallrot djupt inne i skogen. Tomtebofamiljen fyller sina dagar med spännande och roliga upptåg, och på kvällarna är det mys framför brasan, där Tomtemor stickar strumpor medan Tomtefar berättar om skogens alla äventyr.

Mitt dåliga samvete skär som knivar i bröstet. En sådan trygg och lycklig uppväxt har jag inte kunnat ge dem.

Jag smyger därifrån och går och lägger mig i min egen säng, tänker att Hedda nog kommer att somna lugn i natt med Fabian tätt intill sig.